

[Hans Nielsen.]

Gedved skulde havde dømt ud fra et Venstrestandpunkt, og at Dommen som Følge deraf skulde være forkastelig.

Det har jeg slet ikke paastaet. Tværtimod har jeg indrømmet, at Dommeren under de indledende Retsforhandlinger viste megen Venlighed overfor Arbejderne og gik skarpt i Rette med den omtalte Gaardejer for hans Optræden overfor den vedkommende Arbejder. Og jeg kan til yderligere Bevis for, at der neppe foreligger nogen Grund til Mistanke, som det ærede Medlem Hr. Hendriksen her har fremsat, referere ganske faa Udtalelser fra Retsforhandlingerne. Dommeren gør den Bemærkning: Ja, det er jo en mærkelig Lov, denne Tugthuslov, hvortil Gaardejers Sagfører svarer, smaat fornærmet: Loven hedder Lov om Værn for Erhvervs- og Arbejdsfriheden. Ja, siger Dommeren; men dens Kælenavn er Tugthusloven; kan vi saa faa et Forlig?

Det tyder ikke paa, at Dommeren har været særlig begejstret for denne Lov, og naar han til syvende og sidst ikke har dømt Gaardejeren for Overtrædelse af Loven, maa jeg meget snarere gaa ud fra, at han som saa mange andre Dommere finder, at det er en Lov, som det ikke er særlig heldigt at bruge i Retspraksis. Jeg maa altsaa tilbagevise den Udtalelse fra det ærede Medlem Hr. Hendriksen.

Det ærede Medlem Hr. Slesbager gav en Fremstilling af en Art som den, vi kender fra før Loven blev vedtaget. Han talte om, at denne Lov skulde værne den enkeltes Erhvervs- og Arbejdsfrihed og fri ham fra Forfølgelse o. s. v. Jeg forstaaer ikke, at det ærede Medlem kan staa og tale saaledes, naar han for nogle faa Minutter forinden har hørt, hvorledes det gaar til, naar saadan Forfølgelse bringes for Domstolene: at saa bringes denne Lov ikke i Anvendelse.

Denne Sag fra Gedved generer det ærede Medlem Hr. Slesbager, og det er jo ikke saa mærkeligt. Det er en af hans allerbedste Partifæller, denne rige Gaardejer og Venstremand, der har forfulgt sin Arbejder, det er en af de mest fremtrædende Venstre mænd der paa Eggen, det er en af dem, som det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal og det ærede Medlem Hr. Pinstrup har ophidset netop paa dette Omraade, saaledes at han i sit blinde Had gaar løs paa sin Fodermester, jager ham paa Porten og nægter at udbetale ham tilgodehavende Løn.

Der blev gjort den Bemærkning af en af de ærede Talere, at Manden fik dog sin

Løn. Ja, det manglede da bare, at Retsløsheden for Arbejderne skulde være saa stor her i Landet, at man kunde jage dem bort uden at betale tilgodehavende Løn. Saa langt er vi nu heller ikke naaet her i Landet, saadan gaar det ikke til. Det var kun ganske naturligt, at Gaardejeren blev dømt til at betale, hvad han skyldte Arbejderne. Lønnen var jo ikke saa stor, mine Herrer, den var fastsat til 600 Kr. aarlig, og hvis man endogsaa skulde kunne snyde Arbejderne for en saa tarvelig Løn, kom man ned paa et Niveau, man slet ikke kan være paa.

Men naar man rigtig tænker over denne Gaardejers hele Fremfærd: hvorledes han kommer og river Gavlen ned i Huset, efter at han har jaget Manden bort, hvorledes han derefter fjerner Vaskekedlen fra Huset, hvorledes han tager Vinduerne ud i Sovekammeret, saaledes at Familien og Børnene skal ligge for aabne Vinduer, hvorefter han render fra Herodes til Pilatus, gaar til Sogneraadsformanden og søger at paavirke ham for at faa denne Arbejder gjort brødløs — ja, der er fra Venstres Side talt meget om Herremændenes onde Gerninger i gamle Dage overfor Bønderne, men det forekommer mig, at hvad der her er præsteret overfor en fattig Mand, som maaske ikke har en rød Øre i Pungen og maaske ikke ved, hvor han skal gaa hen og faa en Mundfuld Brød, er tifold værre, end hvad Herremændene i gamle Dage bedrev overfor Bønderne.

Og i vore Dage kan man ikke finde en Herremand her i Landet, der vilde bære sig ad paa den Maade. Der er da ingen af de Herrer, der tror, at det ærede Medlem Hr. Holstein kunde nedlade sig til en saa sjofel Behandling af en Arbejder, som der er Tale om her; det kan de være ganske overbevist om, at det vilde han ikke, og jeg tror ikke, der findes en saadan Godsejer her i Landet. Det vilde den store Part af Bønderne heller ikke gøre; det viser sig jo ogsaa, at Sogneraadsformanden og en anden Gaardejer Elbæk siger nej, da han kommer til dem, de vil ikke være med.

Den store Part af Bondestanden er imod denne gemene Forfølgelse af Arbejderne; men der er en lille Portion, som det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal og det ærede Medlem Hr. Pinstrup har hidset op til den groveste Forfølgelse af dem.

Jeg finder ikke Anledning til ved denne Lejlighed at give noget Løfte, hverken i den ene eller i den anden Retning. Jeg siger: Lad os nu feje dette elendige Lov-